

Lietas Nr. 142211112
Lietas arhīva Nr. 104AA-0842-13/12

SPRIEDUMS

Rīgā, 2013.gada 21.oktobrī

Rīgas apgabaltiesas Kriminālietu tiesu kolēģija šādā sastāvā:

tiesnesis B.Geimans,

tiesneses I.Jansone, L.Kuzmane

izskatot rakstveida procesā apelācijas kārtībā administratīvā pārkāpuma lietu sakarā ar /pers. C/, personas kods /personas kods/ iesniegto apelācijas sūdzību par Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu nama 2013.gada 28.marta spriedumu,

konstatēja:

2011.gada 30.augustā Korupcijas novēršanas un apkarošanas biroja (turpmāk – Birojs) Valsts amatpersonu darbības kontroles nodaļas amatpersona sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu RD Nr.001232 par to, ka /pers. C/ kā valsts amatpersona – Rīgas brīvostas pārvaldes valdes loceklis, piedaloties 2010.gada 7.oktobra Rīgas brīvostas pārvaldes valdes sēdes balsojumā par sevis iecelšanu Rīgas brīvostas pārvaldes valdes priekšsēdētāja amatā nav ievērojis likuma „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā” (turpmāk – Interešu konflikta likums) 11.panta pirmajā daļā noteikto aizliegumu, jo veica tādas ar Rīgas brīvostas pārvaldes valdes locekļa valsts amatpersonas amata pienākumiem saistītas darbības, kurās viņš bija personiski un mantiski ieinteresēts, kā arī nav ievērojis minētā likuma 21.panta pirmās daļas 1.punktā valsts amatpersonām noteikto pienākumu (l.l.29.-30.).

Ar Biroja Valsts amatpersonu darbības kontroles nodaļas vadītājas vietnieka Jaroslava Streļčenoka 2011.gada 29.septembra lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā Nr.870/1-24/158 (turpmāk – sākotnējais lēmums), nolemts izbeigt lietvedību /pers. C/ administratīvā pārkāpuma lietā daļā par likuma „Par interešu konflikta novēršanu valsts amatpersonu darbībā” 21.panta pirmās daļas 1.punktā valsts amatpersonai noteikto pienākumu nepildīšanu sakarā ar administratīvā pārkāpuma sastāva neesamību. Savukārt par valsts amatpersonai noteikto aizliegumu neievērošanu, t.i., par Interešu konflikta likuma 11.panta pirmajā daļā valsts amatpersonai noteikto aizliegumu pārkāpšanu nolemts saukt /pers. C/ pie administratīvās atbildības pēc Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk – LAPK) 166.³⁰panta un sodīt ar naudas sodu Ls 70 apmērā (l.l.22.-28.).

/pers. C/, nepiekrītot sākotnējam lēmumam daļā, ar kuru saukts pie administratīvās atbildības pēc LAPK 166.³⁰panta, 2011.gada 27.oktobrī to apstrīdēja Biroja priekšniekam.

Ar Biroja priekšnieka vietnieka A.Vilka 2011.gada 1.decembra lēmumu Nr.1/10327 (turpmāk – Lēmums) atstāts negrozīts sākotnējais lēmums, bet /pers. C/ sūdzība noraidīta (l.l.13.-21.).

Ar Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu nama **2013.gada 28.marta spriedumu** (turpmāk – Spriedums) atstāts negrozīts Korupcijas novēršanas un apkarošanas biroja 2011.gada 1.decembra lēmums Nr.1/10327 (2011.gada 29.septembra lēmums Nr.870/1-24/158), bet /pers. C/ sūdzība noraidīta (l.l.126.-131.).

Par minēto spriedumu **/pers. C/** (turpmāk – Sūdzības iesniedzējs) iesniedza apelācijas sūdzību, kurā lūdz atcelt Administratīvās rajona tiesas 2013.gada 28.marta spriedumu, atcelt Korupcijas novēršanas un apkarošanas biroja 2011.gada 1.decembra lēmumu Nr.1/10327 un izbeigt lietu (l.l.145.-151.).

Sūdzības iesniedzējs norāda, ka Biroja priekšnieka vietnieks A.Vilks ir izdevis Lēmumu, kura izdošana neietilpst viņa kompetencē.

Sūdzības iesniedzējs atsaucoties uz Korupcijas novēršanas un apkarošanas biroja likuma 8.panta pirmās daļas 1.punktu, 10.panta 3.punktu, 4.panta trešās daļas 7.punktu, 10.¹panta otro daļu, LAPK 214.²pantu, norāda, ka viņa sūdzību par Biroja Valsts amatpersonu darbības kontroles nodaļas vadītāja vietnieka Jaroslava Streļčenoka 29.09.2011. lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā Nr.870/1-24/158 bija tiesīgs izskatīt Biroja priekšnieks vai viņa aizvietotājs, nevis viņa vietnieks, kā tas ir noticis šajā gadījumā. Lēmumā nav norādīts, ka Biroja priekšnieka vietnieks A.Vilks ir izdevis Lēmumu kā Biroja priekšnieka pienākumu izpildītājs.

Lēmumā ir norādīts, ka sūdzības iesniedzēja sūdzība tika izskatīta, ievērojot saskaņā ar Valsts pārvaldes iekārtas likuma 33.panta pirmo daļu dotu uzdevumu. No minētā bija noprotoams, ka kāds bija devis uzdevumu Biroja priekšnieka vietniekam Alvim Vilkam izskatīt sūdzības iesniedzēja sūdzību. Vēlāk, iepazīstoties ar Biroja 2012.gada 10.februāra tiesai sniegto paskaidrojumu Nr.1/1155, atklājās, ka šādu uzdevumu Biroja priekšniekam A.Vilkam mutiski bija devis Biroja priekšnieks J.Streļčenoks (skat.Biroja paskaidrojuma 8.lpp. 1.rindkopa).

Sūdzības iesniedzējs norāda, ka šāda uzdevuma došanai, atsaucoties uz Valsts pārvaldes iekārtas likuma 33.panta pirmo daļu, nebija tiesiska pamata. Šī norma regulē pārvaldes amatpersonas aizvietošanas kārtību, kad tā nepilda vai ir kavēta pildīt savus pienākumus. Šāda nepieciešamība parasti rodas sakarā ar amatpersonas prombūtni, kas nav attiecināms uz šo gadījumu.

Šajā gadījumā Biroja priekšnieka aizvietošana ar tā pienākumu izpildītāju izriet no nepieciešamības novērst Biroja priekšnieka J.Streļčenoka nonākšanu interešu konflikta situācijā. Pieņemot Lēmumu, J.Streļčenoks pārkāpta Interešu konflikta likuma 11.panta pirmajā daļā valsts amatpersonai noteikto aizliegumu, jo viņam būtu jāizskata sūdzības iesniedzēja sūdzība par viņa paša 29.09.2011. pieņemto lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā Nr.870/1-24/158.

Atsaucoties uz Interešu konflikta likuma 21.panta pirmās daļas 1.punktu un Korupcijas novēršanas un apkarošanas biroja likuma 2.panta pirmo daļu, sūdzības iesniedzējs norāda, ka pie šādiem apstākļiem J.Streļčenokam bija jāsniedz attiecīga informācija Ministru prezidentam, kurš saskaņā ar Interešu konflikta likuma 21.panta otrās daļas noteikumiem bija tiesīgs uzdot Biroja priekšnieka funkciju izpildi citai valsts amatpersonai.

Kā tika noskaidrots, Ministru prezidents nebija devis uzdevumu izskatīt sūdzības iesniedzēja sūdzību Biroja priekšnieka vietniekam A.Vilkam. Šo uzdevumu, pārkāpjot Interešu konflikta likuma 21.panta otrās daļas noteikumus, mutiski deva Biroja priekšnieks J.Streļčenoks, un šāds uzdevums (pilnvarojums) nav spēkā.

Sūdzības iesniedzējs norāda, ka saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 74.panta pirmās daļas 2.punktu administratīvais akts nav spēkā, ja to ir izdevusi iestāde, kurai konkrētā administratīvā akta izdošana nav piekritīga.

Atsaucoties uz Administratīvā procesa likuma 1.panta pirmajā daļā noteikto, sūdzības iesniedzējs norāda, ka šīs lietas ietvaros Biroja priekšnieka vietnieks A.Vilks bija uzskatāms par iestādi.

Pieteikumā tiesai, ar kuru pārsūdzēja Lēmumu, sūdzības iesniedzējs norādīja, ka Biroja priekšnieka vietnieks A.Vilks izdevis Lēmumu, tas ir, administratīvu aktu, kura izdošana neietilpa viņa, bet Biroja priekšnieka kompetencē, pie kam viņš nebija rīkojies kā Biroja priekšnieka pienākumu izpildītājs, saņemot šādu uzdevumu likumā paredzētajā kārtībā. Tādējādi Lēmuma izdošanas procesā iestāde bija pieļāvusi procesuālas kļūdas, kā rezultātā pārsūdzētais Lēmums nav spēkā.

Iepazīstoties ar Biroja 2012.gada 10.februāra paskaidrojumam pievienotajiem dokumentiem, sūdzības iesniedzējs konstatēja, ka Biroja priekšnieks J.Streļčenoks pirms Lēmuma pieņemšanas 2011.gada 24.novembrī bija nosūtījis Ministru prezidentam vēstuli, kurā norādīja uz apstākļiem, kas viņam kā Biroja priekšniekam neļauj izskatīt sūdzības par viņa kā Valsts amatpersonu darbības kontroles nodaļas vadītāja vietnieka pieņemtajiem lēmumiem, proti, bija izveidojies Interešu konflikta likuma 11.panta pirmajā daļā definētais interešu konflikts.

Atsaucoties uz Interešu konflikta likuma 21.panta pirmās daļas 1.punktu, Biroja priekšnieks bija sniedzis attiecīgu informāciju Ministru prezidentam un lūdza Ministru prezidentu atsevišķas Biroja priekšnieka funkcijas nodot citai amatpersonai, lai novērstu interešu konfliktu. No minētā redzams, ka pirms Lēmuma pieņemšanas Biroja viedoklis, par to kā būtu risināma situācija sakarā ar Biroja priekšnieka nonākšanu interešu konflikta situācijā neatšķīrās no sūdzības iesniedzēja pieteikumā ietvertā vērtējuma šajā aspektā.

2011.gada 5.decembrī, tas ir četras dienas pēc Lēmuma pieņemšanas, Ministru prezidents izdeva rīkojumu Nr.399 „Par atsevišķu Korupcijas novēršanas un apkarošanas biroja priekšnieka funkciju nodošanu citai amatpersonai”, ar kuru uzdeva Biroja priekšnieka vietniekam A.Vilkam, bet viņa prombūtnes laikā Biroja priekšnieka vietniecei J.Striķei veikt Korupcijas novēršanas un apkarošanas biroja likuma 4.panta trešās daļas 7.punktā un 10.¹ panta otrā daļā noteiktās darbības, ja tās saistītas ar Biroja priekšnieka lēmumu pieņemšanu lietās, kurās lēmumu par lietvedības uzsākšanu vai soda uzlikšanu administratīvā pārkāpuma lietā ir pieņēmis Biroja Valsts amatpersonu darbības kontroles nodaļas vadītāja vietnieks J.Streļčenoks.

Tā kā 2011.gada 5.decembra Ministru prezidenta rīkojums Nr.399, kas dotu tiesības Biroja priekšnieka vietniekam A.Vilkam pieņemt Lēmumu arī attiecībā uz sūdzības iesniedzēju, tika izdots pēc Lēmuma pieņemšanas, Birojs mainīja savu pozīciju. Nevēloties atzīt savas rīcības prettiesiskumu, Birojs paskaidroja tiesai, ka Ministru prezidenta rīkojuma izdošana, lai novērstu Biroja priekšnieka interešu konfliktu, nav nepieciešama, un šajā situācijā nav jāvadās no Interešu konflikta likuma 11.panta un 21.panta noteikumiem, kā tika norādīts iepriekš 2011.gada 24.novembra vēstulē Ministru prezidentam.

Birojs nepamatoti norāda, ka ņemot vērā LAPK 214.¹panta otrajā daļā noteikto, izskatīt administratīvo pārkāpumu lietas un uzlikt administratīvos sodus Biroja vārdā ir tiesīgi arī Biroja priekšnieka vietnieki, Biroja priekšnieks, pamatojoties uz Korupcijas novēršanas un apkarošanas biroja likuma 4.panta 1., 6., 13. un 16.punktu un Valsts pārvaldes iekārtas likuma 33.panta pirmo daļu, varēja uzdot Biroja priekšnieka vietniekam A.Vilkam izskatīt sūdzības iesniedzēja sūdzību par lēmumu Nr.870/1-24/158 un pieņemt Biroja vārdā lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā.

Sūdzības iesniedzējs norāda, ka LAPK 214.¹panta otrajā daļā noteikts, kuras Biroja amatpersonas ir tiesīgas uzlikt administratīvos sodus, nevis kuras amatpersonas izskata sūdzības par lēmumiem, ar kuriem ir uzlikti šie sodi. Korupcijas novēršanas un apkarošanas biroja likuma 10.¹panta otrajā daļā noteikts, ka Biroja amatpersonu izdoto administratīvo aktu vai Biroja amatpersonas un darbinieka faktisko rīcību var apstrīdēt Biroja priekšniekam, bet Biroja priekšnieka izdoto administratīvo aktu un faktisko rīcību – pārsūdzēt tiesā. Kā redzams, ar likumu Biroja priekšnieka vietniekam nav dotas tiesības izskatīt sūdzības par LAPK 214.¹panta otrajā daļā norādīto Biroja amatpersonu lēmumiem.

Jāņem vērā, ka Biroja priekšnieks J.Strejčenoks, mutiski uzdodot izskatīt sūdzības iesniedzēja sūdzību par viņa pieņemto lēmumu Nr.870/1-24/158 Biroja priekšnieka vietniekam un Biroja vārdā pieņemt lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā, netika novērsis iespējamu interešu konfliktu, kā rezultātā ētisku apsvērumu dēļ varētu tikt apšaubīta viņa darbības objektivitāte un neitralitāte. Gluži pretēji, mutiski uzdodot šādu uzdevumu savam vietniekam, kas ir hierarhiski zemāka amatpersona, izskatīt sūdzību par savu lēmumu, tika radīts objektīvs pamats šaubām par padotā rīcības objektivitāti un neitralitāti, jo padotajam bija jāvērtē sava priekšnieka rīcības tiesiskums.

Papildus Biroja pamatojumam, tiesas spriedumā norādīts, ka Korupcijas novēršanas un apkarošanas biroja likuma 4.panta ceturtajā daļā noteikts, ka Biroja priekšnieka prombūtnes laikā viņa pienākumus pilda Biroja priekšnieka vietnieks. Taču minētais likums nenoteic, ka nav pieļaujama Biroja priekšnieka aizvietošana gadījumos, kad tas nepilda, ir kavēts pildīt vai nav tiesīgs pildīt kādu pienākumu, funkciju vai uzdevumu. Spriedumā arī norādīts, ka Korupcijas novēršanas un apkarošanas biroja likums nenoteic, ka nav pieļaujams, ka Biroja priekšnieks var tikt aizvietots administratīvā akta apstrīdēšanas iesnieguma izskatīšanā un lēmuma pieņemšanā par to. Līdz ar to gadījumā, ja priekšnieks nav tiesīgs pieņemt lēmumu saskaņā ar Interešu konflikta likuma 11.panta pirmo daļu un 22.pantu, esot piemērojama vispārīgā Valsts pārvaldes iekārtas likuma 33.panta pirmās daļas norma par iestādes vadītāja aizvietošanu.

Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka šāda LAPK, Korupcijas novēršanas un apkarošanas biroja likuma, Interešu konflikta likuma un Valsts pārvaldes iekārtas likuma normu interpretācijas ir nepareiza.

Lēmums saskaņā ar tā izdošanas dienā spēkā esošo tiesisko regulējumu tika izdots administratīvā akta formā. Administratīvā procesa likuma 7.pantā ir nostiprināts tiesiskuma princips, kas nosaka, ka iestāde un tiesa darbojas normatīvajos aktos noteikto pilnvaru ietvaros un savas pilnvaras var izmantot tikai atbilstoši pilnvarojuma jēgai un mērķim.

Publiskajās tiesībās darbojas princips „aizliegts viss, kas nav atļauts”. Proti, kā atzīts tiesību doktrīnā: „Publiskajās tiesībās atšķirībā no privāto tiesību principa „atļauts viss, kas nav aizliegts”, darbojas princips „atļauts ir tikai tas, kas ir noteikts ar tiesību normu”. Valsts iestāde nevar pamatot savu rīcību ar to, ka tiesību norma neparedz attiecīgas rīcības aizliegumu”.

Šajā gadījumā tiesa vadījies no privāto tiesību principa „atļauts viss, kas nav aizliegts”, pamatojot Biroja rīcības tiesiskumu ar to, ka likums nenoteic, ka nav pieļaujama Biroja priekšnieka aizvietošana šajā gadījumā notikušajā kārtībā. Tiesa nav ņēmusi vērā Administratīvā procesa likuma 37.panta, kā arī Interešu konflikta likuma 2.panta, 11.panta pirmās daļas un 22.panta jēgu un mērķi. Šo normu būtība ir šāda – lai novērstu jebkuras valsts amatpersonas, tās radnieku vai darījumu partneru personiskās vai mantiskās ieinteresētības ietekmi uz valsts amatpersonas darbību, valsts amatpersona nekavējoties rakstveidā sniedz informāciju augstākai valsts amatpersonai vai koleģiālajai institūcijai par interešu konfliktu, bet augstāka valsts amatpersona pēc šādas informācijas saņemšanas uzdod attiecīgās valsts amatpersonas funkciju izpildi citai valsts amatpersonai.

Kā redzams no lietas materiāliem, Biroja priekšnieks sākotnēji bija rīkojies likumā noteiktajā kārtībā, sniedzot informāciju augstākai valsts amatpersonai par interešu konfliktu, bet Ministru prezidenta uzdevums citai Biroja amatpersonai pieņemt Lēmumu bija dots jau pēc Lēmuma pieņemšanas. Izveidojušos situāciju Biroja priekšnieks bija risinājis, pārkāpjot normatīvajos aktos noteikto pilnvaru ietvaru, un savas pilnvaras nebija izmantojis atbilstoši pilnvarojuma jēgai un mērķim.

Biroja priekšnieka J.Strejčenoka rīcība, nesagaidot Ministru prezidenta rīkojuma izdošanu, un aizstājot to ar savu mutisku uzdevumu, izskatīt sūdzību, acīmredzot, saistīta ar vēlmi ievērot LAPK 284.panta pirmajā daļā noteikto mēneša termiņu sūdzības izskatīšanai. Tomēr arī šādā aspektā Biroja rīcība ir vērtējama kritiski, jo, kā pareizi atzīts tiesas spriedumā, Birojs, pieņemot lēmumu 2011.gada 1.decembrī, pieļāva minētajā tiesību normā noteiktā termiņa nokavējumu.

Bez tam sūdzības iesniedzējs norāda uz administratīvā pārkāpuma sastāva neesamību šajā lietā.

Sūdzības iesniedzējs citē Interešu konflikta likuma 11.panta pirmo daļu un norāda, ka šajā normā papildus precīziem rīcības aizliegumiem, kurus tiesību normas adresāti var atpazīt, pakārtojot savu rīcību tām, ir iekļauti atklāti juridiski jēdzieni un norma noformulēta ģenerālklauzulas formā – *aizliegts veikt citas darbības, kurās valsts amatpersona, tās radnieki vai darījumu partneri ir personiski vai mantiski ieinteresēti*, kuras aizpildīšana ar saturu ir atstāta tiesību piemērotāju ziņā. Šādas normas saturu var noskaidrot ar parasto tiesību piemērošanas metožu palīdzību (tiesību normu interpretācija un atklātu jēdzienu satura konkretizācija).

Ar 07.06.2007. likumu tika izdarīti grozījumi Interešu konflikta likuma 11.panta sestās daļas 2.punktā, nosakot, ka šā panta pirmajā un otrajā daļā noteiktie ierobežojumi neattiecas uz Saeimas deputātiem, Ministru kabineta locekļiem vai pašvaldības domes deputātiem gadījumos, kad minētās valsts amatpersonas piedalās attiecīgi Saeimas, Ministru kabineta vai pašvaldību domes lēmuma pieņemšanā par sava atalgojuma noteikšanu vai sevis iecelšanu, ievēlēšanu vai apstiprināšanu amatā.

Izdarot šos grozījumus, likumdevēja griba nebija noteikt īpaši privilģētu amatpersonu kategoriju, paredzot tām imunitāti pret atbildību atšķirībā no pārējām amatpersonām. Šis likuma grozījums nosaka, ka amatpersonai nav aizliegts piedalīties attiecīgi Saeimas, Ministru kabineta vai pašvaldības domes lēmuma pieņemšanā par sava atalgojuma noteikšanu vai sevis iecelšanu, ievēlēšanu vai apstiprināšanu amatā, jo attiecībā pret Saeimas deputātiem, Ministru kabineta locekļiem un pašvaldības domes deputātiem nav augstākas valsts amatpersonas vai koleģiālas institūcijas, kura var uzdot attiecīgās valsts amatpersonas funkciju izpildi citai valsts amatpersonai, kā tas paredzēts Interešu konflikta likuma 21.pantā. Valsts pārvaldes principi kopumā un normatīvie akti neparedz iespēju šo amatpersonu funkciju izpildi uzdot citai personai.

Arī Rīgas brīvostas pārvaldes valdes locekļiem, tāpat kā Saeimas deputātiem, Ministru kabineta locekļiem un pašvaldības domes deputātiem nav augstākas valsts amatpersonas vai koleģiālas institūcijas. Tādēļ sūdzības iesniedzējs uzskata, ka likumdevējs „nav pamanījis” noregulēt tiesiski nozīmīgu gadījumu grupu, proti, nav noteicis visu to valsts amatpersonu loku, kuru funkcijas izpildi nav iespējams nodot citai valsts amatpersonai. Šādā gadījumā atsevišķas darbības kā piedalīšanās lēmuma pieņemšanā par sava atalgojuma noteikšanu vai sevis iecelšanu, ievēlēšanu vai apstiprināšanu amatā, jāatļauj atvasinātas publiskas personas augstākās lēmējainstitūcijas locekļim izpildīt vai jānosaka, kā jārikojas šādā gadījumā, kas tiek apzīmēts ar jēdzienu *netipisks gadījums*.

Eiropas Kopienų tiesas tiesnesis E.Levīts norāda, ka pastāv iespēja, kad iestādei likums ir jāpiemēro arī netipiskā gadījumā. Netipisks ir tāds gadījums, kas izpilda visus likuma normas tiesiskā sastāva nosacījumus, taču ar to nesaraucjami ir saistīti papildus apstākļi, kas būtiski maina šī gadījuma raksturu. Netipiskus gadījumus likumdevējs nav apzinīgi ietvēris savā likuma normā īstenotajā gribā, jo tas tos nav paredzējis (ja tas tos būtu paredzējis, tad attiecīgo normas sastāva ietvaros definējot tipisko gadījumu, būtu to iekļāvis). Tas līdz ar to attiecībā uz netipiskajiem gadījumiem nav izdarījis arī samērīguma apsvērumus, un nav iekļāvis tos normā paredzētajās tiesiskajās sekās.

Vērtējot iespējamo Interesu konflikta likuma 11.panta pirmajā daļā noteikto aizliegumu sūdzības iesniedzēja darbībās, jāņem vērā, ka valdes priekšsēdētājs nav tiesīgs rīkoties ostas pārvaldes vai valdes vārdā, jebkuri jautājumi tiek izlemti valdes sēdēs. Valdes priekšsēdētājam nav noteikta atsevišķa amata kompetence, bet ir tikai divas autonomas funkcijas, kas noteiktas Rīgas brīvostas pārvaldes nolikumā – tiesības sasaukt valdes ārkārtas sēdi (5.7.pk.) un parakstīt sēdes protokolu (5.9.pk.). Līdz ar to ostas valde saskaņā ar Likuma par ostām 8.panta ceturto daļu, atklāti balsojot, no sava vidus ieceļ valdes priekšsēdētāju, kas nav vērtējams kā papildus amats, bet kā valdes loceklis, kas pilnvarots parakstīt valdes sēdes protokolu.

Kā uzsvēris Eiropas Kopienų tiesas tiesnesis E.Levīts, demokrātiskā tiesiskā valstī valsts pārvaldei ir jātiecas nodrošināt taisnīgumu un nav pieļaujama formāla tiesību normu piemērošana, ignorējot faktiskos apstākļus, ja tie konkrētu gadījumu būtiski atšķir no citiem gadījumiem, kuros likumdevējs ir paredzējis noteiktu valsts varas izmantošanas veidu. Tādēļ netipiskajos gadījumos iestādei ir tiesības atkāpties no likumā noteiktās tiesisko seku īstenošanas, šādu atkāpi pamatojot ar īpašiem, uzrādāmiem un pārliecinošiem argumentiem.

Šajā gadījumā ar sūdzības iesniedzēja piedalīšanos balsojumā, atbalstot sevis iecelšanu Rīgas brīvostas pārvaldes valdes priekšsēdētāja amatā, nav nodarīts būtisks kaitējums demokrātiskajai valsts iekārtai un sabiedrības interesēm, kā arī ar likumu aizsargātām personu tiesībām un interesēm, jo to, ka ostas pārvaldes valdes locekļiem no sava vidus ir jāievēl valdes priekšsēdētājs nosaka Likuma par ostām 8.panta ceturto daļu. Sūdzības iesniedzēja nepiedalīšanās šajā balsojumā nemainītu balsojuma rezultātu, jo bez sūdzības iesniedzēja balsojuma par sevis ievēlšanu būtu nobalsojuši pieci valdes locekļi, kas ir pietiekami lēmuma pieņemšanai. Tas, ka sūdzības iesniedzējs piedalījās šajā balsojumā, lai gan tas neizšķir balsojuma rezultātu, liecina, ka nav konstatējama pārkāpuma subjektīvā puse – vaina un motīvs, kas raksturo psihes un gribas aspektus, kas raksturo psihes un gribas aspektus, kas nobriedināja gatavību veikt tiesībpārkāpumu.

Sūdzības iesniedzējs norāda, ka, tā kā šajā lietā nav administratīvā pārkāpuma sastāva, Lēmums ir atceļams un lieta izbeidzama (l.l.145.-151.).

Saskaņā ar Latvijas APK 289.²⁰panta pirmās daļas nosacījumiem, Krimināllietu tiesu kolēģija secina, ka ir pamats apelācijas sūdzības izskatīšanai rakstveida procesā.

Pārbaudījusi lietas materiālus un izvērtējusi sūdzībā norādītos argumentus, Krimināllietu tiesu kolēģija atzīst, ka Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu nama spriedums ir likumīgs, pamatots un atstājams negrozīts, bet apelācijas sūdzība ir noraidāma.

Novērtējusi gan pārsūdzēto Spriedumu, gan Lēmumu, tiesu kolēģija atzīst, ka tajos ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, iestāde un tiesa ir pareizi, vispusīgi un pilnīgi konstatējušas lietas faktiskos apstākļus, novērtējušas lietā esošus un Spriedumā un Lēmumā norādītos pierādījumus un tiesību normas, līdz ar to tiesu kolēģija saskaņā ar Latvijas APK 289.¹³panta trešo daļu pievienojas iestādes un rajona tiesas motivācijai un izvērstāku argumentu izklāstu šajā sakarā nenorāda.

Tiesu kolēģija atzīst, ka apelācijas sūdzība satur pēc būtības tos pašus argumentus un motīvus, kuri ir pietiekami atspoguļoti un pareizi izvērtēti gan iestādes lēmumā, gan rajona tiesas spriedumā, un tiesu kolēģija pievienojas rajona tiesas un iestādes izdarītiem secinājumiem, līdz ar ko minēto sūdzības argumentu un motīvu atkārtota pārvērtēšana nav nepieciešama.

Tādējādi, tiesu kolēģija secina, ka rajona tiesas spriedums ir likumīgs un pamatots, atstājams negrozīts.

Nemot vērā iepriekš minēto un pamatojoties uz Latvijas APK 289.¹²panta otrās daļas 1.punktu, 289.²¹, 289.²²pantu Krimināllietu tiesu kolēģija

nosprieda

Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu nama 2013.gada 28.marta spriedumu *atstāt negrozītu, /pers. C/ apelācijas sūdzību noraidīt.*

Spriedums nav pārsūdzams un stājas spēkā tā sastādīšanas dienā.

Tiesnesis (personiskais paraksts) B.Geimans

Tiesnese

(personiskais paraksts) I.Jansone

Tiesnese

(personiskais paraksts) L.Kuzmane